

EL JOC DE DÉU

<http://deu.macip.org>

SALVADOR MACIP

1

El professor Fisk arriba al seu laboratori. Engega l'ordinador, entra el codi de seguretat per iniciar l'experiment de la jornada i destrueix la Terra.

2

Sis dies abans, Sherman Comet està mirant intensament l'escot de Vivian Bentley, asseguda un parell de files davant seu. La noia no se n'adona, però el professor sí. El crida al final de classe. Li deixa clar que si vol aprovar Macroeconomia aquest any més val que comenci a posar-hi una mica d'atenció. Sherman li promet que ho farà, sense cap intenció de complir la seva paraula. A dalt de tot de la llista de prioritats de Sherman per aquest curs hi ha emportar-se al llit la Vivian. Totes les que queden per sota estan un pèl difuminades.

Sherman Comet ni té on caure mort ni la més remota possibilitat d'aconseguir que Vivian Bentley s'interessi per ell. D'això, com de tantes altres coses, encara no se n'ha adonat.

Sherman és un mal estudiant que no ha estat expulsat de la Universitat de Columbia perquè pertany a una ètnia terriblement minoritària. Qualsevol institució amb un tresor així a les seves files rep un munt d'ajudes governamentals. No ha de patir més perquè li quadrin els percentatges d'alumnes blancs, negres, asiàtics i hispans. Això estalvia molts maldecaps al rector. Tenir Sherman és com portar a la mà una bandereta d'igualtat, justícia i compromís social: queda molt bé.

Vivian prové d'un llinatge de colons de Nova Anglaterra que van arribar a Amèrica en el Mayflower. Només els quatre indis que queden fa més temps que estan en aquest continent que ells. El seu cognom l'han portat orgullosament set senadors, tres governadors, vuit alcaldes i un jutge del Tribunal Suprem. Viu amb els seus pares, sense germans, en una mansió de disset

habitacions a la Cinquena Avinguda i sap que un dia dirigirà l'imperi econòmic de la seva família. Res no li fa més il·lusió.

5

Al pati del campus de la Universitat de Columbia, Sherman fa una correguda per atrapar Vivian, que camina esperitada cap a la sortida. Va carregada amb una bossa plena de llibres.

—Ei, no vols que t'ajudi?

Sherman esbufega. No està gens en forma. Algun dia hauria de pensar a perdre uns quants quilos.

Vivian ni tan sols s'atura. Li diu simplement que té pressa, sense mirar-lo. Vivian no té costum de parlar amb desconeguts.

Encara que Vivian i Sherman fa tres anys que coincideixen a més d'una classe, ella ni se n'ha assabentat.

Sherman es queda palplantat recuperant l'alè. No passa res. Demà ho intentarà un altre cop.

6

Quan Sherman entra al seu minúscul estudi, en un edifici de Harlem sense ascensor, i sovint sense aigua

calenta, es troba cara a cara amb una figura desconeguda.

–Hola, Sherman –saluda la figura–. Sóc Déu.

Sherman obre la boca però no sap què dir.

7

Mentrestant, a Upton, un poblet de Long Island, estat de Nova York, John P. Travis, xèrif local, torna a casa després d'un llarg dia de treball. L'esperen una safata de menjar precuinat i sis llaunes de cervesa fredes.

L'endemà a la feina només trobarà dues denúncies a veïns sorollosos i la petició de l'Associació d'Astrònoms Afeccionats d'Upton de fer servir el gimnàs de l'institut per a la seva gala anual.

8

Vivian Bentley té un problema. Està massa bona perquè els homes se la prenguin seriosament.

I un altre: és més intel·ligent que tots els seus companys de classe. I que més de la meitat del professorat.

I encara un tercer: és molt impacient.

La combinació és perillosa.

Es passa les tardes a la biblioteca ampliant els seus coneixements i les nits a casa estudiant. A més, s'ha matriculat del doble de classes del que és habitual. Quan es graduï d'aquí a poc més d'un any tindrà dos títols, un màster i un gran futur davant seu.

Òbviament, amb tot això no li queda gaire temps per pensar en nois. Però els nois sí que pensen en ella. Continuament.

Asseguda davant dels llibres, Vivian no té ni idea que el seu futur s'està decidint en un petit estudi de Harlem.

9

–Passa, tanca la porta i tanca la boca, que hem de parlar seriosament.

Sherman obeeix. Encara està intentant processar la informació. No tots els dies et trobes Déu a casa teva.

Déu va al gra.

–D'aquí a sis dies, un científic provocarà un accident tan terrible que serà la fi del món. Tu ets l'únic que el pot deturar.

Sherman s'ho pensa.

–Mira, si vols una donació t'has equivocat de porta. Estic pelat del tot.

Déu posa els ulls en blanc.

–Sherman, sóc Déu. No necessito diners. Sóc omnipotent, recordes?

–Omnipotent?

–Que ho puc fer tot.

Sherman Comet sap quan li estan prenent el pèl. O almenys això es creu. S'asseu al sofà, que també és el seu llit i té una molla fluixa.

–I si ho pots fer tot per què no pares els peus al sonat aquest?

Déu sembla que dubta un moment abans de contestar. Ha d'admetre que la pregunta té sentit. Esperava que aparegués un moment o altre, potser no tan aviat. Fa veu profunda.

–Perquè els humans heu de solucionar els vostres problemes. Ja sou prou grandets. Us puc donar un cop de mà de tant en tant si cal, especialment en casos tan greus com aquest, sí. Però ja fa temps que m'he proposat no interferir en els vostres afers.

Sherman ho medita uns segons. No s'ho empassa.

–Uf, quin argument més pobre!

Déu no es pot creure la falta de respecte. Està a punt de queixar-se quan Sherman ho enllesteix:

–Bé, jo ara m'he de posar a estudiar, que demà tinc examen, saps? Això de la fi del món, o ho fas tu mateix o et busques un altre, m'és igual. Segur que hi ha un munt

de gent millor qualificada que jo per una feina així, eh?
Apa, fins una altra.

10

El xèrif Travis fa la ronda matinal en el seu cotxe patrulla. Tot està normal, com sempre. Un altre dia tranquil. Xarrupa un cafè, mossega un donut i saluda la gent que es troba pel carrer.

El poblet d'Upton estima el xèrif Travis. Ell estima la seva rutina.

11

Sherman fa unes ulleres fins al clatell. S'adorm a mig examen d'Estadística i el suspèn estrepitosament. Encara que hagués estat despert tampoc no hauria sabut com contestar les preguntes, és clar. De totes maneres, ell dóna la culpa d'aquest nou fracàs a Déu, que no l'ha deixat aclucar ull en tota la nit.

Déu ha intentat raonar amb ell. L'ha amenaçat. Li ha suplicat. Sherman s'ha fet l'orni. Ha engegat la televisió a tot volum. S'ha posat taps a les orelles.

Res no ha funcionat, ni per un costat ni per l'altre.

Al final, Sherman ha decidit entrar al bany. És l'únic lloc del seu apartament que té porta, a part de l'armari, que no tanca gaire bé. Déu no l'ha seguit. Sherman ha pensat que estava bé que fins i tot els éssers omnipotents respectessin quan un ha d'anar al lavabo. Assegut a la tassa, ha pogut dormir un parell d'horetetes.

12

Aquella mateixa tarda, a la reunió mensual amb el cap d'estudis, Sherman no sap quina excusa més inventar. Les notes no hi ha per on agafar-les. Si segueix així, no tindran cap justificació per no fer-lo fora.

El cap d'estudis prova la motivació sentimental, com tantes altres vegades. Li recorda que la seva família s'ha sacrificat molt perquè pogués arribar fins aquí. No tan sols ells: l'illa sencera. No els pot decebre així.

Sherman ve d'un tros de roc perdut al mig del Pacífic on ningú ha anat mai a la universitat. Simplement perquè no n'hi ha cap a prop. Són pescadors. Es passegen mig despullats. Bona gent. Ell no té la culpa d'haver estat el més eixerit de la seva promoció de l'escola. La gran esperança dels indígenes. Sherman no va demanar que fessin una col·lecta entre tots per a enviar-lo a l'estranger. Ja en tenia prou passant-se el

dia prenent el sol. Però no: es van entestar a fer d'ell un home de profit. A buscar-li totes les beques possibles. A obligar-lo a estudiar.

L'estratagema d'apel·lar als seus orígens no funciona. A Sherman fa temps que li han deixat d'importar els seus pares. És més: els odia profundament. A ells i a tots els responsables de la seva situació actual. Van ser ells qui van expulsar-lo del paradís. Colla de salvatges tossuts.

Sherman pensa que si explica que el responsable del desastre d'avui és Déu, no tan sols el trauran a cops d'escombra sinó que l'enviaran directe a un manicomi. O a la garjola, que en aquest país no es fan bromes amb les coses de la religió. Decideix no dir res i aguantar l'esbrancada.

El cap d'estudis té un as a la màniga.

Ha parlat amb els professors. Els professors amb els catedràtics. Els catedràtics amb el degà. El degà amb el rector. El rector amb la junta directiva. S'han posat tots d'acord: no es poden permetre que Sherman segueixi suspenent-ho tot. Columbia quedaria molt malament davant el públic americà si expulsessin l'únic representant d'una ètnia tan minoritària. No poden destrossar

així els somnis d'una illa sencera. Hi hauria titulars als diaris. Reportatges a la televisió. Discursos. Dimissions. Demandes. Potser manifestacions i tot. No importaria gens que el noi s'ho mereixés.

No: no s'ho poden permetre.

14

Sherman no s'acaba de creure la seva bona sort. Per assegurar-se que no seguirà fent el dropo, li posaran un tutor. Un company, no un professor particular. És més discret. D'aquesta manera ningú no sabrà que la Universitat hi està al darrera.

Només hi ha una persona prou qualificada per portar una empresa tan difícil a bon port. A Sherman li ha fet un salt el cor quan el cap d'estudis li ha dit el nom.

15

Vivian no s'acaba de creure la seva mala sort. Li han encolomat un mort dels grossos. Des del punt de vista acadèmic, és lògic aparellar el pitjor alumne de la classe amb el millor per veure si aquest el pot espavilar una mica. A Vivian li importa un rave el punt de vista aca-

dèmic. Només veu que això li farà perdre un munt de temps que podria dedicar a coses més útils.

El degà no és gens subtil quan ella explora les possibilitats que té d'escapolir-se de la missió: cap ni una. Però Vivian Bentley no es deixa intimidar ni pel mateix president. Immediatament juga la carta del seu cognom. El degà sabia que arribarien a aquest punt i està preparat.

La conversa es converteix en una negociació implacable que acaba amb la convalidació automàtica d'un bon grapat de crèdits com a pagament dels serveis que farà Vivian a la Universitat.

16

Ni Vivian ni Sherman han estat mai a Upton. De fet, no saben ni que existeix, com molta altra gent que viu a Manhattan. Upton són quatre barris al costat de l'aeroport de Brookhaven, al bell mig del comtat de Suffolk. Administrativament pertany precisament a Brookhaven, que és el poble veí, molt més gran, però als habitants d'Upton els fa molta ràbia si algú els ho recorda. Ells se senten independents.

Per demostrar-ho, argüeixen que fins i tot tenen un club de camp per als rics de Nova York que venen a estiu a la zona. I un camp de golf. Cert que no hi ha

alcalde ni ajuntament, però sí que tenen un xèrif propi, del qual n'estan molt orgullosos.

17

Sherman entra a casa amb un somriure d'orella a orella. Déu l'està esperant. A Sherman se li esborra el somriure immediatament. Ja no se'n recordava, d'aquest pesat.

–Només queden cinc dies...

–Sí, sí, el que tu diguis. Tampoc no em deixaràs dormir avui?

–Però és que això és molt seriós!

–Dormir també!

–No, escolta: si el món s'acaba, ni dormir ni hòsties.

Tots a la merda!

–Ei, no hauries de dir paraulotes, no trobes? Se suposa que Déu no fa aquestes coses!

Déu es posa nerviós. Com pot ser que el destí de la humanitat depengui d'aquest sòmnes?

Però Sherman avui està de més bon humor. I a més a la televisió no fan res d'interessant. Es llença al sofà amb desgana, a la mà una cervesa acabada de treure de la nevera. La molla fluixa se li clava al mig del cul.

–Au, va, explica'm què farà aquest científic boig que serà tan greu.

20

–No està boig, aquest és el problema. Només es creu que és molt llest.

18

El professor Fisk en realitat és molt llest. Però no tant com per adonar-se que està a punt d'esborrar tot rastre de vida del Sistema Solar i dels seus voltants.

El professor Jonathan W. Fisk treballa al RHIC, el Relativistic Heavy Ion Collider, des que el van obrir l'any 2000. El RHIC és la joguina més cara del Laboratori Nacional de Brookhaven. És una mena de túnel gegantí en forma d'anell i una munió de màquines estranyes al seu voltant que reposa en un racó de Long Island, estat de Nova York.

Fisk és un físic teòric. Dels bons. Ell i els altres físics teòrics dels bons que hi ha al laboratori es dediquen a fer xocar ions d'or al RHIC tot el dia. Se suposa que així entendran com era l'univers en els primers moments després de la seva creació. Cada xoc provoca una cascada de fotons, electrons, muons i hadrons, que són unes partícules menudes i bellugadisses. Al professor Fisk no li importen gaire, perquè el que ell busca desesperadament és el quark-gluó, que mai ningú no ha pogut atrapar.

Durant els primers microsegons de vida de l'univers, el plasma fet de quark-gluons estava pertot arreu.

Ara, en canvi, no hi ha manera de veure'l. Científics de tot el món lluiten per ser els primers a generar una mica d'aquest misteriós plasma. No és fàcil, perquè calen temperatures i pressions molt elevades. Calen màquines molt sofisticades.

Remenar elements subatòmics diuen que és apassionant. També implica uns certs riscos. Si un dels xocs va una mica de tort, es pot crear un estat de buit que es propagui a la velocitat de la llum. O es pot transformar la matèria normal en una cosa que s'anomena matèria estranya, que no és gens recomanable. O, pitjor encara: pot aparèixer un punt que acumuli més i més massa fins a convertir-se en un forat negre.

Qualsevol d'aquestes reaccions seria catastròfica per al planeta. És clar, la probabilitat que passi res de tot això és ben minsa. Pràcticament nul·la, segons els experts. Per això ningú no es preocupa.

Més o menys al mateix moment que Déu parla amb Sherman, Vivian s'ha posat de cap a estudiar per oblidar l'emprenyament que porta a sobre. Està tancada a la seva habitació i per la finestra pot veure com a Central Park la gent corre d'un costat a l'altre. Sempre hi ha gent corrent d'un costat a l'altre, faci fred o calor. I Vivian

sempre està tancada a la seva habitació estudiant, faci fred o calor.

La seva família té prohibit passar-li cap trucada. A més, ella desconnecta el mòbil. Al cap i a la fi, només telefonen nois que volen convidar-la a sortir. Companys de la universitat. Amics de la família. Desconeguts. Uns pesats, tots. Està segura que la seva mare conspira amb les amigues riques i ocioses del veïnat cada cop que van a prendre el te per aparellar-la amb algun dels hereus disponibles. A vegades sembla que porti ella sola una agència de contactes. Vivian no està per aquestes baixades.

20

Unes quantes milles més a l'est, el xèrif Travis torna a enfrontar-se a una nit de menjar precuinat i cervesa davant el televisor de la seva caseta a Upton.

L'estri més usat de la seva cuina és el microones. En els vint anys que fa que es va mudar a aquesta casa, just per l'època que començava a treballar a les forces de l'ordre, no recorda haver fet servir mai el forn. No és que li importi gaire.

Travis no és un deixat. Al contrari: li agrada l'ordre. Molt. Cada cosa al seu lloc. Un horari que s'ha de seguir. Unes normes que cal respectar. És dels qui es plega la

roba quan se la treu. Dels qui neteja la banyera de pèls quan acaba de dutxar-se.

Es pot dir que Travis és una persona extremadament endreçada. I un bon xèrif. Simplement és un mal cuiner.

21

Déu somriu. Sabia que l'acabaria convencent.

–No m'has convençut. Gens.

Déu obre els ulls com plats.

–Però però però és que ets massa tu, eh? Collons, no hi ha manera! Què més vols que t'expliqui, casumtot?

–Ho estàs tornant a fer...

–El què?

–Renegar.

–Vés-te'n a la merda!

Sherman, assegut al sofà, i Déu, dret, sufocat, es queden en silenci. Sherman està donant-hi voltes.

–Un forat negre.

–Sí.

–A Long Island.

–Sí.

–Ja.

Tornen a callar. Sherman s'aixeca d'una revolada.

–Saps què? Millor en parlem demà. Tinc el cap com un timbal, amb tants fregons i pontons...

24

Agafa un coixí i un llençol i es tanca al bany abans que Déu pugui dir res.

22

Vivian rebufo, empipada com mai. Això no comença bé. Se suposa que avui s'havia de trobar amb el tal Sherman per a la primera sessió d'estudi. Però el molt babau encara no ha aparegut. De veritat, per què li passen aquestes coses?

Es planteja anar directament al degà i dir-li que es confiti tots els crèdits extra, que l'esforç no s'ho val. Després s'hi repensa.

Mira el rellotge per tercera vegada en menys de trenta segons.

Cinc minuts. Li dona cinc minuts més.

23

Sherman ha fet campana. Necessitava pensar una mica. Ha anat al Central Park i s'ha assegut en un banc. Li feia mal l'esquena d'haver passat la nit al plat de la dutxa. És una llàstima que l'estudi sigui tan petit que no hi càpiga una banyera al lavabo.

S'ha endormiscat i un guàrdia l'ha despertat per preguntar-li si era un indigent. Ni al parc no ha pogut

reposar. Ha caminat per la ciutat sense rumb una bona estona intentant entendre el que li està passant.

Un altre s'hauria posat molt content si se li hagués aparegut Déu, així, de sobte. Hi ha un munt de gent pelant-se els genolls cada dia de tant resar perquè els passi una cosa semblant.

Pel poc que recorda de la Bíblia, és cert que sempre que Déu treu el cap és per portar males notícies o fer alguna barbaritat. El seu cas, doncs, no és tan estrany. Enlloc de genets de l'Apocalipsi són quarks i gluons, però el resultat és el mateix: tots morts.

24

Quan ha arribat a casa, Déu no l'ha deixat reposar. Ha seguit insistint amb la seva història. Ja fa cinc minuts que hi estan donant voltes.

—Que no, tu, ni en broma. Sembla un conte de ciència-ficció. Com poden quatre científics arreplegats crear per accident un forat negre que engoleixi tota la Terra?

—Si fossis una mica menys soca i llegissis un diari, ni que fos de tant en tant, veuries que el que t'explico és totalment possible. Res de ciència-ficció!

—Doncs vés a buscar un físic en algun lloc que entengui del que parles, home!

–Ja t’he dit que només tu pots salvar el planeta! Que no ho veus? Ets l’escollit!

Ah, l’escollit. Sona bé. Com a les pel·lícules. L’escollit, repeteix en veu baixa. Uau. Un no pot lluitar contra aquestes coses.

Salvar el planeta. De sobte aquella burrada comença a tenir cap i peus. No ho havia considerat des d’aquesta perspectiva. Fama instantània. Diners. Totes les ties que vulgui.

–A veure, i què et fa pensar que jo puc fer-hi res?

25

Les estadístiques ho diuen ben clar: ni un crim a Upton en els últims dos anys. El xèrif Travis les té penjades a la paret del seu despatx. Cap robatori. Cap assalt. Cap atracament. Ni tan sols una multa a un cotxe mal aparcat. Res.

El xèrif Travis somriu. Upton és un racó de cel. I tot gràcies a ell. La gent el respecta. Saben que no es poden fer bromes quan John P. Travis està de guàrdia.

26

Al final no s’ha presentat. L’ha deixada plantada. A ella, Vivian Bentley, dels Bentley de Massachussetts, la noia

més llesta de la classe i també una de les més riques. I de les més maques, no ho oblidem. Aquest Sherman és el barrut més gran que existeix! Ningú abans no li havia fet una cosa semblant. Els nois es peguen per poder passar ni que sigui una estoneta amb ella!

La part positiva és que no ha perdut tota la tarda intentant de fer entendre a un estaquirot els conceptes bàsics de Càlcul Financer. Però tot i això, de camí cap a casa seva li costa treure's l'idiota de Sherman del cap.

27

–Rebobina, rebobina! Què m'estàs dient?

–Ja ho has sentit.

–Però home, tu ets Déu! No pots anar proposant aquestes coses i quedar-te tan ample!

–Per què no? És l'única manera.

–Que no pot ser, tu! Déu no em pot dir que vagi a carregar-me un paio innocent així, com si m'enviés a comprar llet!

–Primera, d'innocent res: Fisk és un inconscient que està a punt d'enviar-ho tot a pastar fang. És l'home més perillós de la història! I segona, tu no has llegit la Bíblia? No recordes quan li vaig dir a Abraham que havia de passar el seu fill per la pedra? Jo faig coses així si no hi ha cap altra sortida. És del tot normal.

28

–A tu et semblarà molt normal, però a mi em sembla un assassinat!

–Pel bé de la raça humana.

–Pel bé de qui vulguis, però un assassinat. Si em pesquen em portaran a la cadira elèctrica!

–Avui en dia fan servir la injecció letal, crec.

–Ah! Injeccions! Encara pitjor! Em foten negre les injeccions!

–A veure, és igual, ningú no te'n posarà cap, d'injecció! Pensa que si no ho fas acabaràs convertit en un grapat d'àtoms perduts enmig de l'espai.

–Doncs no sé què m'agrada més! La injecció sembla que ha de fer més mal!

–No diguis rucades, Sherman! Mira, només cal planejar-ho bé. Amb la meva ajuda no sabran mai qui ho ha fet.

–Sí, sí... I després alguna cosa no surt bé i el qui les passa magres sóc jo, el cap de turc. No, gràcies. M'estimo més llençar-me de cap al forat negre aquest. A més, la sang em mareja.

Sherman tentineja cap a la nevera a la recerca de la darrera llauna de cervesa que li queda. No pot creure que Déu l'estigui ficant en aquest embolic.

–Si no vols fer-ho, més val que comencis a aprofitar cada hora que et queda de vida. Tres dies a partir de demà i s'haurà acabat tot.

Tres dies. Sherman no pot pensar en res més. Tres dies per beure cervesa. Tres dies per estesar-se al sofà i mirar la tele tota la nit. Tres dies per baixar-se vídeos marrans d'internet. Tres dies per menjar *bacon cheesburgers* molt fetes amb doble ració de patates fregides.

I després, patapam! Una explosió. Silenci absolut. Per sempre més.

—...i l'examen serà d'aquí a tres dies —Sherman sent que anuncia el professor al final de la classe.

Com si tingués cap importància. El món està a punt de desaparèixer, el que té clar és que no perdrà el temps estudiant.

—Què, a punt per posar-te a estudiar?

Sherman es gira cap a Vivian amb cara de no entendre res. Porta un munt de llibres als braços i l'està mirant fixament. S'està dirigint a ell? La Vivian? És un moment històric o és que l'ha confós amb algú?

—Eh?

—Estudiar! Recordes que avui tenim la primera sessió? Et vas saltar la d'ahir. Sóc la teva tutora.

Hòsties, la tutora! Ho havia oblidat completament. El cor li batega més de pressa. Tres dies. Vivian. Només tres dies.

Vivian intenta amagar la cara d'estar a punt de perdre la paciència. No li surt molt bé.

–Estudiar! Sí, estudiar, i tant! –Sherman fa un gran somriure–. Tot el dia que només estic pensant en això, de veritat! Estudiar un munt. Au, som-hi.

29

Només hi ha una cosa que emprenya el xèrif Travis. No són els meteoròlegs de l'estació del National Weather Service. Quatre *hippies* que es passen hores mirant la pantalla de l'ordinador perquè a Manhattan sàpiguen si aquell dia han d'agafar paraigües o no. Una mica sonats, però bona gent.

Tampoc no donen gaire la tabarra els del golf. De tant en tant els va a veure i li deixen fer uns quants forats de franc. Són legals.

Ni la senyora McGee i la seva Lliga per a la Decència d'Upton, que es queixen quan passen el concurs de Miss Amèrica per la televisió i només fan que sortir noies en biquini. La resta de l'any, sembla que Upton es manté dins els paràmetres ètics requerits.

No. Qui de veritat treu de polleguera el xèrif Travis són els científics del Laboratori Nacional de Brookhaven, amb els seus trastos caríssims i la seguretat que tenen muntada. Tanques metàl·liques, guàrdies privats. Com si la policia d'Upton no fos suficient. Arrogants. No el deixen ni acostar-s'hi. Així es grillin tots, pensa cada dia.

També és mala sort que el Laboratori caigui dins el seu límit municipal.

30

Sherman es frega la galta. Vivian li acaba de ventar una cleca que ha ressonat fins a Boston.

—Deixem les coses clares. Faig això perquè m’han obligat. El tracte és que he d’aconseguir que t’espavilis i deixis de suspendre-ho tot. Res de lligar. Si em tornes a posar la mà a sobre acabes a l’hospital, entesos?

Aquesta noia té geni. Total, només l’ha agafat per l’espatlla i li ha dit si volia anar a fer un cafè abans de començar a estudiar. I s’ha posat com una fera. Potser no ha estat un moviment molt elegant. Potser Sherman s’ha confiat. Però tampoc no és com per treure l’artilleria. Hauria estat pitjor si li hagués tustat amistosament el cullet, per exemple. Sort que no ho ha fet.

—Entesos? —repeteix.

—Sí, sí, el que tu diguis. Jo només volia ser amable.

—Doncs sigues amable amb el teu porter!

—No tinc porter.

—Doncs te’n busques un, a mi què m’expliques! Mira, tu no m’interesses ni el més mínim. Queda clar? Tu i jo? Impossible. T’ho treus del cap ara mateix.

Sherman pensa en aquella pel·lícula on el protagonista

deixa anar a la noia que està molt maca quan s'enfada. Si li ho diu ara, Vivian li clavarà un cop de puny al bell mig de l'estómac, segur. Però de totes maneres, és cert.

–Va, cap a la biblioteca. Avui toca Matemàtiques.

31

Quan Vivian i Sherman se separen unes hores després, ell somriu com un nen amb un caramel a la boca. Ella està pensant seriosament en el suïcidi per primer cop en la seva vida.

Vivian no veu que aquest tracte tingui cap sortida possible. Sherman és un inútil i ni ella ni ningú no ho podran canviar mai. Això vol dir que està condemnada a perdre el temps tarda rere tarda per acabar fracassant en la seva missió.

Vivian no està acostumada a fracassar.

Sherman seria l'home més feliç del món en aquests moments si no hi hagués un petit problema per resoldre: només queden tres dies.

32

–Al cap i a la fi és només un científic de no res.

–Exacte.

–Tampoc és que el trobarà a faltar gaire gent.

–No pas, no.

–I si vaig amb compte no hauria de patir per res.

–Això és el que et deia.

Sherman ha vist que amb tres dies no en té prou. Hi ha donat unes quantes voltes i ha arribat a la conclusió que vol viure més. Hi ha un munt de coses que encara ha de fer i moltes que té ganes de repetir.

A sobre hi ha la Vivian. Cada cop li agrada més, aquesta noia. Li sembla que hi ha com una connexió, entre els dos. Estudiar amb ella és el millor que li ha passat mai. I això que no hi ha res que odii més que estudiar.

Tot just acaben de començar.

Si Déu té raó, que se suposa que en té sempre, aquí s'acaba tot. I què si s'ha de convertir en un criminal per salvar la humanitat? No pot ser tan difícil.

–Està bé, ho faré.

33

Déu aixeca el braç cap al cel, content, fent el senyal de la victòria amb els dits. Immediatament recupera la postura digna i s'escura la gola.

Sherman continua.

–Però amb una condició.

–Tu diràs.

Això de ser l'escollit és un pal. Moltes obligacions i cap benefici. No és ben bé el que s'havia pensat. Però encara pot treure'n alguna cosa si juga bé les cartes. Té la paella pel mànec.

—Jo faig el paper de l'heroi però tu m'ajudes a lligar-me la Vivian.

Déu mou el cap de banda a banda. No s'ho pot creure. Un moment tant seriós i aquest gallimarsot només pensa en dones.

Però no té moltes opcions.

—D'acord. Si demà la portes aquí a casa, faré tot el possible perquè te'n puguis anar al llit amb ella.

34

—Que t'he dit que no. No se m'ha perdut res a casa teva.

—Però és que aquí no puc estudiar bé!

—En una biblioteca? Com no has d'estudiar bé en una biblioteca?

—No ho sé... Hi ha... hi ha molts llibres!

—És clar que hi ha molts llibres! És una biblioteca!

—La pols dels llibres em dóna al·lèrgia.

—Apa, va!

—No, de debò. Mira, uf, em pica tot. No paro de gratar-me. Llibres! No puc, no.

–No facis comèdia i llegeix-te el capítol, que després te'l pregunto.

–Però què et costa...

–Que no insisteixis, t'he dit! Ja hem perdut prou el temps amb les teves estupideses.

No va per bon camí. Sherman decideix canviar d'estratègia.

–Si véns t'ensenyaré una cosa...

–Ah, a sobre amb marranades, no, eh? Ets un brètol i un groller, Sherman Comet!

–Que no, que no volia dir això! Però que mal pensada que ets!

–Si no ja em diràs per què vols que vagi a casa teva. Sé't veu el llautó!

–Ho has d'experimentar amb els teus propis ulls, no t'ho puc explicar.

–Fer-te el misteriós no et funcionarà...

–De veritat: és el més fort que t'has trobat mai. Fli-paràs.

–No.

–Et canviarà la vida, t'ho prometo!

–No em facis riure! Què pot tenir un pelat com tu que em pugui canviar la vida?

–Vine i ho sabràs.

Vivian tanca de cop el llibre que té al davant. Així no acabaran mai, ha de demostrar que és més llesta que ell. A veure si troba la manera de treure profit de la situació.

–Mira, això s'està allargant i no ens porta enlloc. Vaig a casa teva amb la condició que avui et llegeixis tres capítols sencers, per recuperar. Et passes la tarda estudiant i demà et faré un examen, si no, res!

–Fet!

–Cinc minuts només, eh? Després et poses a treballar.

–El que diguis.

–I res de fer-te il·lusions, gamarús!

35

–Vivian, aquest és Déu.

–Hola, Vivian.

Vivian es pensa que no ho ha entès bé.

–Què?

–Déu. Aquest és Déu.

–Hola Vivian –repeteix Déu.

Vivian s'acosta una mica a la figura que hi ha al mig de l'habitació. Se la mira bé, però a distància, per si de cas.

Sherman somriu, content d'haver-la impressionada. Ja se l'està imaginant despullada, estirada sobre el seu sofà.

–Déu?

–Sí, filla meva?

Vivian s'atabala. Fa un pas enrere.

–No, vull dir, Sherman, aquest és Déu? Aquest? Déu?
Vols dir, el Déu de veritat?

–Exacte. Ja et deia que et quedaries de pedra! Eh?
Sí o no?

Vivian s'arma de valor i s'atansa a Déu, que està allà palplantat, en silenci.

Vivian allarga la mà i la mà travessa la imatge. L'enretira immediatament com si s'hagués cremat. Però en realitat no ha sentit res: Déu és incorpori.

Sherman riu. No se li havia acudit, el truc aquest.

Per assegurar-se'n, Vivian camina cap a Déu. Déu no es mou. Vivian no nota res i en una passa està a l'altre costat. Efectivament: és incorpori.

–Ostres.

–El mateix vaig pensar jo.

36

–Però no m'has dit que me la podria repassar si la portava a casa?

Sherman està enrabiad.

–T'he dit que faria tot el possible per ajudar...

–Però tu ets Déu! Per a tu, tot és possible!

No fa ni dos minuts que Vivian ha marxat del pis, de sobte, sense ni acomiadar-se.

–Què vols que et digui si aquesta amiga teva és tan espantadissa?

–Home, és que a qui se li ocorre dir-li que el món està a punt d'anar-se a la merda un instant després d'haver-la coneguda? És clar que s'ha espantat!

Sherman s'ha sorprès. No es pensava que la Vivian reaccionaria així. Una noia tan decidida. Això de conèixer Déu i saber que la Terra està condemnada ha estat massa per a ella.

No la pot culpar. No tothom és tan valent com ell. S'asseu al sofà, derrotat.

–La Vivian passa de mi, se m'ha acabat la cervesa, un forat negre està a punt d'engolir-nos...

–Au, no siguis tan negatiu. Quan demà matis el professor Fisk tot tornarà a la normalitat.

–Això, i a sobre m'he de carregar un pobre desgraciat...

A Sherman li sembla que la seva vida és un autèntic desastre. No té ni idea del que li espera.

El xèrif Travis arriba avui a casa especialment carregat. S'ha hagut de passar la tarda passejant pel poble els carrers de la comissaria de Brookhaven. I després han volgut veure tots els arxius. I la seva oficina. Cada raconet.

Està tip d'aquestes revisions trimestrals. No serveixen per a res més que per a fer-li perdre la paciència.

Es pensen que ho poden controlar tot, els de Brookhaven. Només perquè el seu poble és més gran. I perquè Upton depèn d'ells. I què? El xèrif Travis no necessita ningú que l'ajudi a mantenir l'ordre al seu territori. Els informes ho demostren. Upton és una bassa d'oli. No cal que vinguin de fora a dir-li com fer la seva feina. Arrogants!

El xèrif Travis se serveix mig got de whisky per calmar-se.

38

És més de mitjanit quan Sherman va a obrir la porta. Es troba una Vivian amb cara d'haver solucionat un misteri irresoluble. Ell fa cara d'adormit. Estava en el son més profund quan els trucs l'han desvetllat.

Vivian entra sense esperar que la convidi i va directe cap a Déu.

—Tu no ets Déu.

—I tant que el sóc!

—No és Déu? —pregunta Sherman mentre es frega la cara.

—Ni en broma.

—Qui és, sinó?

Déu fa la veu més profunda que pot.

–Us dic que sóc Déu i prou! Colla de descreguts!
Voleu que us enviï a l’infern de pet per dubtar o què?

Vivian llença al terra una còpia de la portada d’un diari de fa dos mesos que ha tret d’una carpeta plena de fulls. Està en suec. Hi ha una foto de Déu en un racó.

–Ets Lars Björner, doctor en física, de la Universitat de Lund.

39

Dos mesos enrere, el professor Lars Björner arriba al seu laboratori. Engega l’ordinador, entra el codi de seguretat per iniciar l’experiment de la jornada i destrueix tota l’ala de la Universitat de Lund on hi havia el Departament de Física Teòrica.

Les pèrdues materials són importants. Un munt de dades vaporitzades. Un munt de maquinària caríssima feta miques. Cap víctima mortal, a part del professor Björner. Per sort encara era molt aviat i no hi havia ningú més a l’edifici.

El rector de la Universitat de Lund treu foc pels queixals. Però no era el Departament de Física Teòrica? Aquesta gent no es dedica a pensar i prou? D’on caram treuen els recursos per una explosió d’aquesta mena? Se suposava que el professor Björner treballava en l’estruc-

tura dels fotons, una cosa ben inofensiva a primera vista. Ningú no havia previst una catàstrofe així.

D'entre les runes no recuperaran mai el cadàver. S'ha vaporitzat. Tampoc no és d'estranyar, atesa la magnitud de l'explosió.

Això no impedirà a la Reial Acadèmia Sueca de les Ciències de fer un funeral com Déu mana al gran Lars Björner, científic excepcional, expert en fotons i en relativitat. Pràcticament un premi Nobel. Tota una llàstima.

L'endemà, com que és un dia amb poques notícies interessants, tots els diaris del país en van plens.

40

—Però a tu no t'ha fet mala espina que Déu fos un tipus baixet, grassonet, calb i amb un accent estrany?

Vivian està esbrancant Sherman per haver-s'ho empassat tan fàcilment.

—Però com se suposa que he de saber jo quin aspecte té Déu?

—Doncs ja veus què poc m'ha costat a mi descobrir que aquest ectoplasma ens estava aixecant la camisa! Només cal una connexió a internet, dos dits de front i remenar unes quantes planes que parlen de física teòrica!

–Jo..., nois, m’heu de perdonar... No se m’ha acudit cap altra manera perquè em féssiu cas.

L’ha encertada. Si s’hagués presentat com Lars Björner, científic suec convertit en singularitat espaciotemporal per culpa d’haver remenat uns àtoms de forma inadequada, Sherman hauria corregut a avisar la policia.

Sherman se’n fa creus. Com ha pogut ser tan curt de gambals? Vivian l’ha deixat en evidència.

–Així, tota la història de la fi del món és una bola?

–No, no: és de veres! Us ho juro! Demà passat se’n va tot en orris!

Sherman fa cara d’escèptic. Si abans li costava creure-s’ho, ara encara molt més. Es mira Vivian buscant suport.

A la noia li passa just el contrari. El discurs religiós li donava mala espina. Quan ha vist que tot té una explicació científica, li ha començat a semblar més plausible. Encara que no ho acabi d’entendre del tot.

Treu un nou full de la carpeta:

–*Nature*, 8 de desembre del 2005.

El dóna a Sherman, que el llegeix en veu alta.

–«Com és de possible que una catàstrofe posi fi al planeta?» No és un títol molt alegre.

–Segueix.

Transcorren uns segons.

–No entenc res –confessa Sherman.

–Bàsicament diu que el risc que un accelerador de partícules esborri la humanitat es de deu elevat a menys dotze per any –li explica la nova encarnació del doctor Björner fent servir el seu to de professor d’universitat–. Ridículament minúscula. Però, d’altra banda, no és zero...

–O sigui que pot passar.

–I passarà!

Vivian mira la imatge incorporària del científic suec de fit a fit.

–Però com saps què passarà si en realitat no ets Déu?

–Tot és per culpa de l’accident.

41

És en aquest mateix moment que el professor Fisk es desperta de cop a la seva casa blanca i vermella dels afores d’Upton. Acaba de tenir una idea genial. Ja sap com solucionar el problema del quark-gluó.

Als savis els solen passar aquestes coses. S’aixequen a mitjanit o es fiquen en una banyera o es posen a llegir sota un arbre i eureka!, la humanitat avança un passet.

Necessitarà un dia sencer per programar l’ordinador del Detector Solenoïdal, pensa. Canviar els paràmetres.

Alterar les variables. El Detector Solenoïdal del RHIC no té secrets per a ell, és la seva joguina.

Aquí ve quan per fi triomfarà. Té claríssim que vint-i-quatre hores després serà un home famós.

Aquestes són les darreres vint-i-quatre hores de vida que li queden a la Terra.

42

El temps és una dimensió peculiar. Els humans només hi poden viatjar en un sentit: endavant. En canvi, per les altres tres dimensions, les de l'espai, es poden moure com vulguin. Amunt, avall, a la dreta, a l'esquerra, endavant, endarrere. El que els vingui més de gust.

Per a Lars Björner, en canvi, la cosa funciona al revés. Des que una explosió una mica peculiar va barrejar les seves molècules de manera inesperada, el professor Björner s'ha convertit en una entitat única que pot recórrer amb tota llibertat l'eix del temps. Es pot aturar a qualsevol instant, present, passat o futur. I un cop allà, té la capacitat de veure què passa a tots els racons del planeta sense haver de fer un pas. Com qui s'asseu davant un televisor i va canviant de canal amb el comandament a distància.

A canvi, no es pot traslladar lliurement per l'espai físic. Està immobilitzat.

–Per això jo sóc l'escollit.

Sherman comença a entendre a poc a poc.

–Exactament. Només puc aparèixer en aquesta habitació, en aquest punt concret del planeta.

Per això ni tan sols em pot seguir al bany, pensa Sherman. Ves quin ésser omnipotent!

–Per què aquí?

–No ho sé. Aquesta habitació deu estar en una coordenada única de l'univers on es donen les característiques quàntiques adequades per a la meva materialització. Bé, materialització és un dir, perquè de material no tinc res.

A Vivian no li interessien gaire les raons. És més pràctica.

–Professor Björner, entendrà que en necessitem proves, de tot això.

–Cap problema. Però us importaria seguir anomenant-me Déu? És que ja m'hi he acostumat...

43

–Què, he passat la prova?

Sherman encara té els pèls de punta. Acaba de tornar de comprar el diari del matí. Déu els havia predit exactament què sortiria a cada plana. Totes les notícies i fins i tot la solució als mots encreuats, que no es publicarà fins demà.

El mateix amb els noticiaris de televisió. Abans que el presentador anunciés res, Déu ja sabia què anava a dir.

I també ha funcionat marxa enrere. Déu ha encertat el nom de tots els avantpassats de Vivian i fins i tot n'ha descobert alguns que ella no sabia.

No és un truc: és real. Han tardat tota la nit, però ni Sherman ni Vivian en dubten ara.

A més, hi ha un munt de planes d'internet que Vivian ha imprès. Físics i afeccionats de tot el món discuteixen l'article i més o menys tots arriben a la conclusió que la creació d'un forat negre per accident és altament improbable.

Però no impossible.

El món s'acaba. Demà, més o menys a aquesta hora, el professor Fisk anirà cap al seu laboratori i premerà el botó fatídic.

Vivian es mira Sherman molt seriosament.

–Sherman, has de matar el professor Fisk.